

Árvaság

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 4. szám, 2020. január 24.

A gyermekkor még nem múlt el.

Emi, azt hiszem, tizenkét éves volt. Apai nagyapámat elnyelte a második világháború. Nem jött haza, a gyerekek reszketve, imádkozva várták, sütötte arcukat a petróleumlámpa fénye. Maradt nagyapám után, kit csak fényképen láttam, és aki mindig a középpontban volt, két gyerek, apám és a nővére. Nagyanyám férjhez ment újra, érkezett új ember a házhoz, egy erős gazda, a családi legendárium szerint, visszafogott és lefojtott elszólások szerint nem nagyon állhatta a gyerekeket. Óvatos elszólások szerint történt más is. Emi. Elképzelek egy tizenéves kislányt. Talán már nő. Talán még nem az. Szőke, mint a búza, vastag szálú haj. Kerek parasztarc, a vászonszoknya alá kap a forró füzesgyarmati szél, ahol ők éltek. Át tud szaladni a torzsákon mezítláb, zúg a darázs utána, tehénszarba lépni, átnyomódik a lábujjak között a puha. Füzesgyarmat fölött éppúgy habzik az ég, mint Törökszentmiklós határában. Elképzelem ezt a tizenkét éves kislányt, aki kiválasztja a kötelet, néz valami szék után, ne billegjen, keres gerendába vert kampót maga fölött, addig keresi, míg meg nem fájdul a nyaka.